

1896 bezoekt Maria v. R. Altena, na afgelegd examen, de Rijksacademie te Amsterdam, waar zij van Dake schilderonderricht krijgt. Toen zij in '96 naar de schilderklasse van Allebé zou overgaan, noopte ongesteldheid haar, de Academie te verlaten, zoodat haar daar de winst van diens onderwijs en het voorrecht van een „loge” nooit zijn te beurt gevallen.

Na den zomer van dat jaar betrok zij ergens in de onmiddellijke nabijheid van de Nieuwmarkt een eigen atelier, waar de schilder-etsers M. W. van der Valk met zijn lessen een door haar gevoeld tekort aan teekentechniek gedurende eenigen tijd kwam aanvullen en van waaruit Poggenbeek, die in haar vorderingen zijn belangstelling bleef betoonen, op een keer de Waag met het kramenmarktje er omheen bespiedde en in een pittig, fijnkleurig schilderij vastlegde.

In 1897 is zij weer, en nu voor goed, in Apeldoorn, waar haar ouders zich inmiddels blijvend gevestigd hebben, terug. Zij blijft daar twintig jaren en komt eerst in 1917 weer te Amsterdam wonen. Men denke zich deze artieste, met haar angstige zelfkritiek, in haar landelijke, te stille afzondering, met haast geen anderen omgang dan haar geestverwanten, begaafden, al evenzeer conscientieusen broeder, geheel en al buiten contact met het brandende kunstleven dier dagen, verstoken van de aanmoediging van oudere kunstenaars en, vooral, van het prikkelend en bemoedigend voorgaan en streven van andere, met grooter zelfvertrouwen toegeruste tijdgenooten, gebrekkig op de hoogte van hetgeen door hèn wordt geprobeerd en geproduceerd. Wellicht is uit dit langdurig en vereenzamend Apeldoornsch verblijf te verklaren, dat zij er, althans tot dusver, nooit toe is gekomen, de eenmaal uitverkoren kunstsoort zelfs maar tijdelijk los te laten en haar gaven op figuur of landschap te beproeven. Maar aan den anderen kant heeft deze zelfbeperking geleid tot een intense inspanning en overvloedige productie op dit afgebakend terrein en, wat heel wat méér inhoudt, tot een in de geschiedenis onzer moderne kunst nog ongeziene ontwikkeling en opvoering van het stilleven-genre. Uit den eersten tijd na die eigenlijke studiejaren, n.l. van ongeveer 1906, dateert een blankgrijs vergiet met twee citroenen en een donkere flesch, in een koloriet en schilderwijs, geïnfluenceerd door bewondering voor de oud-Hollandsche stillevenmeesters, evenals een stuk in de collectie van haar zwager, den kunsthandelaar Dr. Beets: groote bruine en kleine witte uien, met een groen potje en een zwartachtige flesch. Van weer een poos later (± 1914) is een werk in evengenoemde collectie, voorstellend een paarden-collier, een waaier, een theepotmandje, een Japansch potje en een Japansche lantaarn, alles bijeen op een warm-rood kleed en tegen een grijzen muur, waaraan nog een schilderstuk hangt in donkerroode en paarsche tonen, prachtig harmonieerend met het sterker, lichter lak-rood van den onderkant van het opgeslagen deksel.